

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA
3.Kf.27.374/2007/17. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Benyó Judit pártfogó ügyvéd által képviselt németországi lakos felperesnek a jogi előadó által képviselt **Központi Igazságügyi Hivatal** (1116 Budapest, Hauszmann Alajos utca 3.) alperes ellen kárpótlási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. május 17. napján kelt 22.K.35.728/2006/4. számú ítélete ellen a felperes 5. sorszám alatt bejelentett és a Fővárosi Ítéltábla előtt 12. sorszám alatt kiegészített fellebbezésére meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Dr. Benyó Judit pártfogó ügyvéd díját 30.000 (Harmincezer) forintban állapítja meg, melyet az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 1971. február 12-én kelt ... számú ítéletével a felperest hazatérés megtagadásának büntette miatt 2 évi szabadságvesztésre, 3 évi közügyek gyakorlásától eltiltásra és teljes vagyonelkobzásra ítélte. Az ítélet 1971. március 16. napján jogerőre emelkedett. A büntetőeljárás lefolytatásakor a felperes

a Német Szövetségi Köztársaságban tartózkodott, a jogerős ítéletben kiszabott szabadságvesztés büntetést ténylegesen nem töltötte le.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 1999. február 10-én kelt ... számú végzésével a felperes büntetőjogi felelősségét megállapító és vele szemben szabadságvesztés büntetést kiszabó ítéletet az 1992. évi XI. törvény 1. §-a értelmében semmissé nyilvánította.

A felperes a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt kártérítési keresetet terjesztett elő az őt ért vagyoni és nem vagyoni sérelmek elszenvedése miatt a Magyar Állam ellen. Az elsőfokú bíróság a keresetet tartalmánál fogva kárpótlás iránti igénynek tekintette, ezért 7.P.85.742/2004/17. számú végzésével a felperes keresetlevelét áttette az alperes jogelődjéhez, az Országos Kárrendezési és Kárpótlási Hivatalhoz. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 41.Pf.25.917/2005/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

Ilyen előzmények után az alperes 22-7784685-656661/3-2006. számú határozatával a felperes kárpótlási igényét azzal az indokkal utasította el az életüktől és szabadságuktól politikai okból jogtalanul megfosztottak kárpótlásáról szóló 1992. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Kpt.) 3. § (1) bekezdése értelmében, hogy a felperes személyes szabadságát 30 napot meg nem haladó időtartamban korlátozták jogtalanul.

Az alperes határozatának felülvizsgálata iránt előterjesztett keresetet az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította. Megállapította, hogy az 1997. évi XXIX. törvénnyel módosított Kpt. 3. § (1) bekezdésének a) pontja alapján kárpótlásra a felperes nem jogosult, miután személyes szabadságát súlyosan, 30 napot meghaladóan korlátozó sérelmet nem szenvedett el, mert a kiszabott szabadságvesztés büntetést nem töltötte le. Rögzítette, hogy a felperes által megjelölt kárigények megítélésére kárpótlási eljárás keretében nincs lehetőség, de arra sincs mód, hogy a bíróság jelen eljárásban kártérítési ügyként tárgyalja tovább a felperes keresetét. Közigazgatási bírósággént kizárólag az alperes közigazgatási eljárásban hozott határozatának felülvizsgálatára jogosult, kártérítési igényének érvényesítésére irányuló polgári peres eljárást a felperesnek kell kezdeményeznie.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen elsődlegesen annak megváltoztatása és közbenső ítélettel annak megállapítása iránt, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 7. P. 85.742/2004/17. számú áttételt elrendelő végzése jogszabálysértő volt, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása iránt, a felperes jelentett be fellebbezést. Vitatta az elsőfokú bíróság jogértelmezésének helyességét, mert álláspontja szerint a kárpótlásnak nem feltétele a szabadságvesztés büntetés letöltése, igényét az elítélés ténye is megalapozza. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból nem szerezte be a szabadságvesztés tényét és időtartamát igazoló iratokat, ezzel eljárási szabálysértést valósított meg. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróságnak az anyagi

és nem anyagi kárigény érvényesítésének legalább jogalapját meg kellett volna állapítani és az összecszerűség bizonyítására lehetőséget adni.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján, perköltség igénye nem volt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a személyi kárpótlási igényre irányadó jogszabályok helyes ismertetésével és helytálló jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem jogosult személyi kárpótlásra. Kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla is egyetért, azt nem ismétli.

Az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási szabálysértést, amikor nem szerezte be az elítélésre vonatkozó iratokat, mivel azok kivonatban a kárpótlási iratok között rendelkezésre álltak. Az okiratokból az elsőfokú bíróság a megalapozott döntéséhez szükséges tényállást hiánytalanul állapította meg.

A fellebbezés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a Kpt. 3. § (1) bekezdésének a) pontjában szabályozott szabadságelvonásért járó kárpótlás a helyes értelmezés szerint akkor jár, ha a szabadságelvonás ténylegesen megtörtént. Önmagában az elítélés ténye nem alapozza meg a kárpótlási igényt, ahhoz az is szükséges, hogy a kiszabott szabadságvesztést végre is hajtsák és az a harminc napot meghaladja. A felperes az elsőfokú eljárásban ezt maga is elismerte, nyilatkozata szerint igényét nem kárpótlási eljárásban kívánta érvényesíteni, és fellebbezésének kiegészítésében is ezt erősítette meg. A Kpt. egyéb rendelkezései sorában szabályozza a büntetőeljárás szabályai szerinti kártalanítás, illetve visszatérítés vagy a kárpótlás szabályai szerinti igényérvényesítés szabályait, a felperes esetére azonban e rendelkezések figyelembevételére nem volt lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a közigazgatási határozatot vizsgálta felül, amely felperes személyi kárpótlás iránti igényét a jogszabályi feltételek hiánya miatt elutasította. A közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti perekben a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) általános szabályait a Pp. XX. fejezetében foglalt eltérésekkel kell alkalmazni. Ezek a szabályok az általános rendelkezésektől eltérően állapítják meg mind a bíróság illetékességét, mind a felek személyét, mind pedig a bíróság jogkörét a tekintetben, hogy mely határozatokat helyezhet hatályon kívül és mely határozatokat változtathat meg. Nem volt módja ezért az elsőfokú bíróságnak, és a másodfokú bíróságnak sem, hogy a felperes igényét a továbbiakban egy más alperessel szemben más jogi alapon bírálja el, mert erre sem illetékessége, sem hatásköre nincs. Nem volt lehetőség annak megállapítására sem, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság áttételt elrendelő végzése jogszabálysértő volt, mert a felperes által kártérítési igény érvényesítésére kezdeményezett peres eljárás az áttételt elrendelő végzésről fellebbezés folytán a Fővárosi Bíróság által hozott másodfokú, jogerős döntéssel lezárult. A Fővárosi Ítéltábla a Pesti Központi Kerületi Bíróságnak nem fellebbviteli bírósága.

A felperesnek kártérítési pert - amennyiben az elszenvedett sérelmekért e jogcímen igényét változatlanul fenntartja - külön kell indítania.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes részére kirendelt párfogó ügyvéd díját a kirendelés időpontjában hatályos 7/2002.(III.30.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 1. § (1) és (2) és (4) bekezdése alapján - figyelemmel az 5. § (1) bekezdésének b) pontjára, valamint a (3) bekezdésre - állapította meg. Az általános forgalmi adóról külön nem rendelkezett, mert a párfogó ügyvéd felhívás ellenére sem jelentette be, hogy köteles-e általános forgalmi adó fizetésére. Az eljárásban felmerült készkiadásokat, a postai, távbeszélő, irattanulmányozás és egyéb költségeket az R. 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg.

Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdésének k) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2008. május 21. napján

Dr. Sára Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Páldy Zsuzsanna s.k. előadó bíró,

Dr. Szőke Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő